מ"ז מה: כנ הקוגיה ע"ק,
 [3] [4] מצ: [1, ג') לפני רש"י,
 היה גירסא אחרת כמה דאיתה
 בע"ז מב:, ד) [פ" פרח ערוך
 ערך נב ג'], ד) ב"מ נו: [ע"

לח א מיי׳ פ״ח מהל׳ ע״ז הלכה יא טור ש"ע י סימן קמו סעיף יא למ ב ג מיי׳ שם פ״ז הלכה יב ופ״ה מהלי מעילה הלכה ז טוש"ע י"ד סימן קמב סעיף ח:
בן ד מיי' פ״ה מהלכות
מעילה הלכה ט: מעינה הנכה ע. מא ה מיי' פ"ח מהל' מעילה הלכה ד:

שנשתברה מאליה מותרת ומשני לא

דקמייתי מעלמת כלומר שנעשים הקן מקנים אחרים ולא מגוף האילן יז אי הכי של הקדש אמאי לא נהנין ולא מועלין (6) אלא נהנין פריך דכיון שאין הקן מאילן של הקדש אמאי לא נהנין יש

אלא מיירי באיתבר מגופה וכ״ת אמאי

לא מועלין הכא מיירי בגידולים וקסבר

אין מעילה בגידולים ה"נ מסתברא פי"

. דמיירי באיתבר מגופה דאי ס"ד דאייתי

מעלמא אמאי ימיז בקנה לישקליה משקל כלומר יטול הקן בידו בלא מקל אלא

ש"מ דמיירי דאיתברא מגופה מיולכד לא

שרי ליה ליטול יעו (ו) מקל בידו דלמא

אתי למישקל מגוף האשירה שלא נשבר דהא אותם קנים שנשברו דומים לאותם המחוברין לאשרה אבל אי הוה מיירי

ס באייתי מעלמא דלא דמי לגוף

האשרה לא שייכא למיגזר אטו דלמא

שקיל מאשירה עלמה אלא ודאי מיירי

דאיתבר מגופה וא"ת אמאי הולרך לומר

הוכחה זו דאיירי באיתבר מגופה הא

כבר מוכחא שפיר מדקאמר גבי של הקדש לא נהנין י"ל דהוכחה ראשונה אירי אלא

ע"י דומיא דכי היכי דמיירי בשל הקדש

כאן שאיתבר מגופה מדקאמר לא נהנין

מוסף רש"י

וקתני יתיז בקנה. וישרוף עלי הקן, אלמא עבודת כוכבים שנשמברה מאליה מומרם וווייו שנשתברה מחליה מותרת (עדב מב:). בגידולין הבאין לאחר מכאן. הכאין כאילן אחר שהוקדש עסקינן והוא לא הקדיש אלא אילן (שם). וקסבר. האי מנא, אין וקסבר. החי תנח, אין מועלין בגידולין. ותדרכנן הוא דאסירי, וגבי אשירה נתי בשקינתה בעלי אשירה עלמן, וקתני יתיז כר"ל (שט). אמר ר" אבהו א"ר יוחגן. מהדר . למיובמיה **אתרינא כו'** (שם, עי"ש גירסא אפרוחים כאן וכאן. נין נהקדש נין נאשירה, מותרין. נהקדש נין נאשירה, מותרין. דחין לריכין לחילן, ביצים לחן מיפן מחק, ביבים כאן וכאן אסורין. שלריכין לחילן וגזור כה רכנן כעל חילן עלמו (שם). בוגין בחול ואח"כ מקדישין. כשהן בונין בניני הקדש לא היו קונין בונין בניני הקרש נה היו קונין האבנים והטיט ממעות הקדש, כדי שלא יבואו האומנין והעם לידי מעילה אם ישבו עליהם, או אם יהנו מהם, אלא עליהם, או אם יהנו מהם, אלא לוקחין בהקפה והרי הן חול עד שיבנו בחומה. ומשהו אבנים נותו לבנאי ואינו הורא שכנים שתן נכנת יחיכו קורם שם הקדש עליהן עד שיתננו בבנין, הלכך לא מעל הגזבר

שימה מקובצת ל) מעלמא דיקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהנין ולא מועלין אא״ב דאייתי מעלמא וקינתה בהן היינו דקתני לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן ולא מועלין מדאורייתא דהא לא , קדשי אא״א דאיתבר מגופה אמאי אין מועלין מידי איריא הכא בגידולין הבאין לאחר מכאן עסקינן וקסבר אין מועלין בגידולין ור׳ [אבהו] אמר ר׳ יוחנן מאי באפרוחין אחרינא אי הכי כו׳ כך גריס והתוס׳ גורסים רש״ ההומסי גורסים כבעמוד: כן הגזברים. עי' תוס' תמורה (דף לא ע״נ): גן להו ואמר אות ד' נמחק: דן מותרת דודאי ביטלה העובד כוכבים אות ד׳ נמחק: ה] אילן שהעוף שובר מן: ו] הקדש משום דבגידולין: ו] מהכא ולעולם תיבות לעבודת כוכבים ל"ש ונמחק: ק] מתרץ דהאי יתיז אות ל' נמחק: ען אחרינא אות ל לא אות ר' ל"ש: ין דמי הס"ד ומה"ד אפרוחין שצריכין אות ר' נמחק:

ים שחיללו והשבח שהשביחו: ים חולין. במקום תיבת שנהנו כתוב מן הצד בכת"י הרב"א שנעשו נ"ל: יום מצלה לדידה לדידי: יסן שחיללו והשבח שהשביחו: עם קול אירי: מאר שלהי יחון ור' אבהו: א"ר יוחנן. מתרץ בפירוש דהא יתיז לאו בקן מיירי אלא מאי

עסן בענה דרה בקן נעצמו בווראי אסורן: אפרוחים כאן יכאן בין באילן של הקדש בין בשל אשרה מותרין. משום

עסן בענה ביר הדא ביצים כאן וכאן אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח שהיה שהאלן:

ער בשלח שהיים בל מקום שרוצין: אבל ביצים כאן וכאן אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח שהיים בל מבוע בחול והאר כך פקדישין.

ער בשהיו בונין בדק הבית היו קונין כל צורך הבנין ממעות של חולין ובשנגמר הבנין כולו אח"כ היו מקדישין אותן שלו מעות שלו מעות שלו חולין שנקנה בהן צורכי בל מונה משם שלו לקנות מיא לחולין ופורעין לאותן שלוו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי הבנין: מ"ט.

ער בשלח שלו משות שלו מעות שלו מעות שלו חולין יכול לקנות מהן להדיא דבר בחול לאתר מקדיש להוו וכיון דמקדיש להוו יכיון דמקדיש לא וריין המולין בקורות ולא מעלין לאחון שלוו מעות של חולין יכול לקנות מהן להדיא דבר בחול משום ביר ולא בדק הבית מועלין בקורות ולא מעלין לא בשפיי ולא בעשה מהן קורות לבדק הבית מועלין בקורות ולא מעלין לא בשפיי ולא בעשה מהן קורות לבדק הבית מועלין בקורות ולא מעלין לא בשפיי ולא בעשה מהן קורות שבים שהאלו מעות של חולין בולין ביר ולא בעניים ביר ולא בעלה וביר ולא בעלה וביר ושבי ביר ולא בעלה וביר ולא בעלה ביר ולא בעלה וביר ולא בעלה וביר וביר ביר ולא בעלה וביר ולא בער האומנין ואותון שלוו מעות של חולין וגבי אם ארוביה ביר ולא בעלה מולי מים שהיל להיידי בער בחול משום ביר ולא בעלה מולי מים ביר ולא בעלה מולי מעות של חולין שנה בער שהיי להרים ביר ולא בעלה מולי מים שהיל להניה בער שהיינו לרבית ביר ולא בעלה מולי מים ביר ולא בעלה מולי חולים וביר ביר ולא בעלה מולי מים ביר ולא בעלה מולי חולים וביר ביר ביר לא בעלה מים שהיינו לבית ביי ליחול מולי וביר ביר לא בעלה מולי מים ביר לא בעלה מים שהיים ליחולים וביר ביי ביי מים ביי להיים ביי ליחולים וביר ביי מים ביי להיים ביי ליחולים וביר ביי לא בעלה מולי ביי ולא בעלי מים ביי להיים ביי ליחולים וביר ביי לא בעלי מים ביי לובית ביי ליחולים ביי לובי ביי לא בעלי ביי לא בעלי ביי לא בעלי היים ביי לובי ביי לא בעלי היים ביי לובי ביי לא בעלי ביי לובי ביי לא בעלי ביי לא בעלי ביי לא בעלי ביי לא בעלי ביי לובי

מותר

דלא ביטלה. שהרי לא ביטלה עובד כוכבים בפירוש: ריש לקיש אמר מותרת מימר אמר. פירוש העובד כוכבים שעובד אותה אותר היא גופה לא מצלה ידו לדידי מצלה בחמיה והלכך בידוע שביטלה: היא גופה לא מצלה שלא הצילה עצמה שלא מישבר: דאיסבר מגופיה של שבאשרה יתיו בקנה מיו מאי לאו דאתבר מגופה.מיו 0 שנשברו הקנים שנעשו (הזו) מגוף האשרה וקאמר יתיו בקנה והקן עלמו מותר אלמא עבודת כוכבים

ר' מאליה עבודת כוכבים שנשתברה מאליה ר' יוחנן אמר "אסורה ור"ל אמר מותרת רבי יוחגן אמר אסורה דלא במלה עובד כוכבים ור"ל אמר מותרת מימר אמר היא גופה לא לרבי ירמיה אפרוחים יכאן וכאן מותרין ביצים

מצלה לדידי מצלה לי יאיתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן הקן שבראש האילן של הקדש אין נהנין ואין מועלין שבאשירה יתיו בקנה מאי לאו דאיתבר מגופה וקתני יתיז בקנה לא דאייתי עצים מעלמא זוֹייאי הכי אמאי של הקרש אין נהנין ואין מועלין אלא בגירולין הקדש אין נהנין ואין מועלין אלא בגידולין הבאין לאחר מכאן וקסבר אין מועלין בגידולין הכי נמי מסתברא דאי ס"ד דאייתי מעלמא אמאי יתיז בקנה לשקליה משקל אמר רבי אבהו א"ר יוחנן (4) לעולם דאייתי מעלמא ומאי יתיז יתיז אפרוחים אמר ליה רבי יעקב כאן וכאן אסורין אמר רב אשי אם יאפרוחים בריכין לאמן כביצים דמו: מתני' פ הגזברים שלקחו יעצים מועלין בעצים ואין מועלין לא בשיפויי ולא יובנבייה: גמ' אמר שמואל בשיפויי ולא יובנבייה: גמ' אמר שמואל הבונין בחול ואח"כ מקרישין מאי מעמא מאן המתגדב מעות ימקדש להו ג דאמר תיחול קרושת מעות אבנין ויהיב להון לאומנין בשכרן

. כמו כן מיירי בשל אשרה באיחבר מגופה כיש אבל עכשיו מייחי מגופה דאשרה מדקאמר יתיז בקנה דמיירי באיתבר מגופה וקשיא לר׳ יוחנן דאמר עבודת כוכבים שנשתברה מאליה אסורה ומשני א"ר אבא א"ר יוחנן לעולם 0 דאייתי מעלמא יגו יתיז אפרוחין כלומר מתני' ואפי' כדאייתא מעלמא ליכא לאקשויי מידי דהא דקאמר יתיו לא קאי אקן דודאי הקן אסור בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשירה וונאי יתיו יתיו כיז אפרוחים שהאפרוחים מותרים בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשרה כדאמר לקמיה והשתא ניחא הכל דליכא לאקשויי דלישקלינהו ביד דאיכא למיחש שמא יעלה באשרה וא"ת והא כדסלקא דעתך דקאי יתיז אקן עלמו הוי קשיא ליה אמאי לא שקל להו כהו ולא קאמר שמא יעלה וי"ל מעיקרא דקאמר יתיז הקן עלמו ליכא למיחש שמא יעלה יח ⁶⁾שיכוין ליטול הקן בידו בלא עלייה על גבי אשרה אבל השתא דקאי יתיז אאפרוחים יאון פירו פנת עליים על צבי נוסרים מכל האפון יקרו האפרוחים מו דודאי איכא למיחש שמא יעלה כי אין נוח כל כך ליטול האפרוחים בלא הקן אם לא יעלה כי הם נשמטים כאן וכאן ולכך לריך להתיז בקנה כמו האןן מם למו עלה כי הם נשמם כי פמן יצמן יצמן למן המשרה כדי להחיז את האפרוחים דכיון דמתיז בקנה לא יצטרך לעלות באשרה כדי להחיז בקנה כי הדבר קל להתיזם בקנה אף כשעומד על גבי קרקע וא"ת אכתי אמאי של הקדש לא נהנין אף מן הקן עלמו כיון דמיירי בדאייתי מעלמא

מותר שיין בייתונ שיים ונחוכבן קידם שיפוסו כדי המוכנ. מנחי של הקדש לה הפין חף מן הקן ענמו כיון דמיידי בדחייםי מעלמת מותר דגורינן דלמת אחו לתיתונים בקנים המחוברים ביו באילן ואית מעיקרת מאי הוה פריך אמתי של הקדש לת נהינו והא שייך שפיר למגזר כדפרישית יש לומר לעולם ידע שפיר דשייך למיגזר כדפרישית והכי הוה פריך מעיקרת של הקדש אמתי לת נהינו בני אשירה ולא גזרינן דהת מעיקרת של הקדש אחתי המים בקדש יותר משל אחרה אבל השתת מעיקרת מייד ולכך הוה פריך אמתי חיישינן גבי הקדש יותר משל אשרה אבל השתת מעיקרת החילון של הקדש שוים הן דהקן נמו אסור כאן וכאן ולאן הפילים כדמפרש בסתוך אבל האפרוחים מותרים מותרים בחור מותר משל אחרה באול הדשור מותר משל אחרה הול מותר משל אחרה הול של הקדש שוים הן דהקן מצו אחרות הוא ביותר המותר המותר משל אחרות משל אחרות הוא החיים מותרים מותרי דמשרה וה"ה בשל הקדש כמו שאפרש בסמוך הלכך ליכא למיפרך מידי דהקדש השה הם דהכא והכיל גורינן דלמא אמי לאחלופי בקנים המחוברים לאשרה ה"ה בשל הקדש כמו שאפרש בסמוך הלכך ליכא למיפרך מידי דהקדש אים הם דהכא והכיל גורינן דלמא אמי לאחלופי בקנים המחוברים לאילן כדפרישית כך נראה למולי רבינו הרב רבי פרץ ש" לפרש סוגיא זו מראשה ועד סופה: אפרוחין באן ובאן מוחרין. פיי בין באשרה בין באש הדער הקדש ביון דאים בהן רוח חיים ואין לריכין לאמן כדמפרש בסמוך והא דקאמר יתיז בקנה קאי אאפרוחים וה"ה גבי הקדש אבל לא נהנין קאי אקן ובילים וה"ה גבי אשרה וא"מ ואמאי מגן להסמירא גבי אשרה וקחני לאיסורא גבי הקדש י"ל דלהכי תנא לא נהנין גבי הקדש משום דבעי קמ מתן הפנט אם הבי משנים ולו עד המני מק המנינו גב לשנים יותר בכר מאום מאד שהוא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי אל אפרוחים למיתני אין מועלין לו ומתיז בקנה קתני גבי אשרה דאף על גב דהוי דבר מאום מאד שהוא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי אל בהנאה כך נראה למור"י: בוגין בחוד ואח"ב שקדישין. פירוש לש כשהיו בונין היו (י) בונין בהקפה ולא היו נותנין בהם מעות של הקדש שנתנדבו לעשות בנין עד שנעשה כל הבנין לגו מאי טעם כלומר למה לא היה מקדיש מקמי בנין האבנים מאן דמתנדב מעות מקדיש להו ואמר תיחול קדושת המעות אבנין ויהיב להו לאומנין בשכרם כלומר ואי הוה מקדיש להו לאבנים מקמי בנין אם כן לא היה יכול לפרוע שכר האומנין ממעות של הקדש שאין הקדש מתחלל על המלאכה אבל עתה שבונה בחול מחלל קדושת המעות על כל הבנין ופורעים אחר

מותרת. ה דביטולה העובד כוכבים בלבו דחיותר אחר העובד כוכבים אינן. פו שיבר מן הענפים של אילן ועשה הקן דהיינו עבודת כוכבים שנשתברה מאליה דלא ביטלה העובד

כוכבים וקתני יתיז דמשמע דמותר בהנאה: לא דאייתי. העוף עלים מעלמא ועשה קן: (3) דיקא נמי דקחני גני הקדש לא נהנין ולא מועלין אי אמרת בשלמה דהייתי עלים מעלמה להכי לה נהנין מדרבנן. הואיל ועל אילן של הקדש קאי ולא מועלין הואיל דאייתי מעלמא אלא אי אמרת וכו׳: (ג) לעולם אימא לך דאיתבר מגופיה ואמאי לא מועלין הכא גבי הקדש ח בגידולין הבאין לאחר ¹⁾ (מכאן) שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין וליכא למידק מהכא זו לעבודת כוכבים שנשתברה מאליה ולא קשיא לרבי יוחנן: ורבי ח [אבהו אמר רבין יוחנן. מתרן או להאי ימיו לאו בקן עלמו מיירי אלא דכיון דאיתבר מגופה דאשרה קן עלמו אסור בהנאה אלא מאי יתיז בקנה באפרוחים קמיירי. (ד) לישנא אחרינא ^ט [ה"נ מסתברא] יו ולא שמענו משום דקתני בה לישקליה משקל דמשמע שיעלה באילן ויקחהו בידו והא א"א שלא יהנה מן האילן: אפרוחים כאן וכאן י). בין באילן של הקדש ובין של אשרה לפי שאינן לריכין לאילן שפורחין בכל מקום שרוצין אבל בילים כאן וכאן אסורין משום דלא ניידי

ולריכין לאילן וכאילן עלמו דמי יז ואפרוחין שלריכין לאמן שעדיין לא גדלה נולתן ואינן יכולין לפרוח כבילים דמי ואסירי: בותבר׳ הגוברין שלקחו אם העצים. מן היער של חולין לנורך קורות: מועלין בעלים. עלמן הראוים לקורות: ולא בשפוי. הנסורת שמשפה החרש מן הקורה: ונבייה. היינו עלין שלהן לפי שהגזברים לא קנו והקדישו אלא דבר הלריך לבנין ולא שפוייה ונבייה: גבז' אמר שמואל בונין בחול ואח"ר מקדישין. כלומר כשהן בונין בבדק הבית היו קונין כל לרכי הבנין ממעות של חולין או היו לוקחין כל לרכי הבנין באמנה ולאחר שנגמר הבנין היו מקדישין אותו כן שהיו מביאין ממעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבח האומנין בבנין ושכר האומנין ואומר תחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין הזה ונמצא יא קדוש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ממה שחיללו ים השבח שהשביחו האומנין בבנין ופורעין לאותן שלוו מהן מעות של חולין יגו שנהנול בהן לורכי הבנין או לאותן שהאמינו להן לרכי הבנין: מאי טעמא. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו שוב אינו יכול לקנות בהן דבר של חולין בהדיא לפי שהמוכר היה מועל בהן לפיכך לריך שיאמר כך תחול וכו׳ שיהו מחוללין קודם שיבואו לידי המוכר:

כך שכר האומנים מאותן המעות שנחחללו ויצאו לחולין ופורע מעות למי שמכר אבנים כמה שקנו אותם ואם תאמר הא אמרינן פרק בתרא דכתובות _(דף קו.) מגיהי ספרים שבירושלים נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ומאי שנא משכר האומנין דהכא י"ל דשאני תרומת הלשכה שבאה בנדבת צבור ולב בית דין מתנה עליהם אבל לא שייך לומר לב בית דין מתנה בהקדש נדבת יחיד אפילו הקדישם למוסרם לצבור:

בגידולין דאשירה לעולם אסירי ולא קשיא לר׳ יוחנן ור׳ אבהו: א״ר יוחנן. מתרץ בפירוש דהא יתיז לאו בקן מיירי אלא מאי בנידולין דאשירה לעולם אסירי ולא קשיא לרי יותנן ורי אבהו: א"ר יותנן, מתרץ בפירוש דהא יתיו לאו בקן מיירי אלא מאי יתיו יתיו באפרוחים דהא בקן נעצמו בוודאי אסורן: אפרוחים כאן וכאן בין באילן של הקדש בין בשל אשרה מותרין. משם דלא צריכי לאילן שטטין בכל מקום שרוצין: אבל ביצים כאן וכאן אסורין. נדלא מירי) דצריכי לאילן וכאילן וכאילן דמי: אם אפרוחין צריכין לאימן שעדיין לא גדלה נוצתן ואינן יכולין לפרות כביצים דמי ואסירי: אמר שמואל בונין בחול ואחר כך מקרישין. כלומר כשהיו בונין בדק הבית היו קונין כל צורך הנבין ממעות של חולין וכשגמר הבנין כולו אח"כ היו מקרישין אותו כן שהיו מביאין ממעות של הקדש בשיעור דמי כל הבנין ושכר האומנין ואומריך תיחול קדושה שיש באלו מעות על הבנין וה ונמצא הבנין קודש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ופורעין לאותן שלוו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי הבנין: מ"ט. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו אין יכול לקנות מהן להדיא דבר

תוספות עירובין לח: ד"ה מוספות עירוצין לא: ד״ה וותן], ו) מקדש להו לפיכן וותן], ו) מקדש להו לפיכן זו לי״ק מ״ו, ח) ל״ק, ש) ל״ק, יותן מותרון ל״ק, ט) ב״ל, שקנו ל״ק, ט) ששיבר קנים מן ולכך לא שרי לניה ליטול בידו מ) ולכך לא שרי לניה ליטול בידו אפילו איירי מתניתין בדאייתא מעלמא כו' ל"ק, ס) שיכול ליטול כו' ל"ק, ע) והא דתנן כו' ל"ק, פ) קונין ל"ק,

הגהות הב"ח

(A) גבורא אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן (לעולם דאיימי מעלמא) הא"מ וו"ב במסכת ע"ו לא גרס ליה במסכת ע"ו לא גרס ליה במסכת ע"ז נח גרס ניה
[השאר חסר]: (3) רש"

ד"ה לא לאימי וכי דיקא

נמי נ"צ לפני רש"י ו"ל היה

כאן הגירסא כמו שהוא

במסכת ע"ז פ"ג דף מב ע"צ

ע"ש ולגירסא שלפנינו ע"ש ונגירסה שנפיניו הפירוש הוא כמו שפירשו מוספות כאן: (ג) ד"ה אלא אי אמרת וכר ומשני לעולם כר׳ וליכא למידק מהכא ולעולם שנשתברה מאליה ולעולם שנשתברה מאליה רצעודם שנשתברה וחלויה מן האילן עלמו וקשיא לרבי יומקן: (ד) ד"ח ורכי יומקן וביו לישנא אחרינא כ"ב ד"ל דיש לישנא אחרינא והיינו כמו שהגירסא לפנינו חה היה לרשיי ללישנא אחרינא האמר דלא שמיע ליה כלומר יקחת זמן שמיש כים כמתר לא סבירא ליה דקשה ע"ז דקתני בה לשקול משקיל דמשמע כו' ובאמת במסכת ע"ו שהיה בגירסת רש"י לא גרס לזה וק"ל: (ה) תום' ד"ה שבאשרה וכו' אמאי לא ד"ה שבמשרה וכוי מתחי נת נהנין ולא מועלין ופריך כצ"ל ותיבות אלא נהנין נמחק: (ו) בא"ד ולכך לא שרי ליה ליטול בידו כל"ל ותיבת מקל נמחק:

רבינו גרשום

גזברים שלקחו עצים מיער גובוים שלקוח עצים מיעד של חולין. לצורך קורות מועלין בעצים עצמן שהן לשום קורות: ולא בשיפוי. הנסורות ונכייה עלין שלו: דלא בטלה. שלא ביטלה עדייז שום עובד כוכבים עויין שום עובה כוכבים בפירוש: ריש לקיש אמר מותרת. שבלבו מבטלה בודאי העובד כוכבים דמימר אמר היא גופה לא אצלה שלא תשבר כר': מאי לאו דאיתבר מגופו שהעוף שיבר מן הענפים של אילן אשירה ותיקן הקן וקתני יתיז דמשמע דמותר בהנאה: לא דאייתי ענפים בהנאה: לא דאייתי ענפים מעלמא. דייקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהנין ולא מועלין אי אמרת בשלמא כו': מידי איריא כדקא משנית. לעולם אימא לך דאיתבר מגופו דאמאי לא י איזנבו מגופו ואמאי לא נהנין ולא מועלין משום דבגידולין הבאין לאחר מכן שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין אבל